

Jézus, hol vagy?

Nem tudjuk, keressük, a sír üres!

Hiányolom az érdeklődő tömeget. A tanítványok nincsenek ott – félnek, és mélyen csalódottak. Úgy tűnik, nem vált be az, amiben reménykedtek: Jézus, akiben hittek, akinek a tanítását nap mint nap hallgatták, akivel együtt ettek, együtt jártak, akivel hitték a közös jövőt, a maguk jövőjét, Izrael új, nagyszerű jövőjét, végül a törvény kezére került, és koholt vádakkal, politikai szándékból kivégezték. Jézus barátai, akik vele éltek az életüket, a jelenlétét, erejét minden nap tapasztalták, mégsem képesek most jelen lenni. Jobb ilyenkor meglapulni. Lapul a hit is.

Ma mindenkinek a zsebében ott van egy mobiltelefon, kamerákat küldünk a harcterekre és a hálószobákba is. Le lehet filmezni szülést és haldoklást. Az interneten minden pillanatok alatt szétterjed. Ma hihetetlennek tűnik, hogy ne bukkanjanak fel kíváncsiskodók, tudósítók, influenszerek, hogy fotót, szelfit készítsenek a sírról, és narratívájuknak megfelelően szomorkodjanak vagy kárörvendjenek. Lájkolják. Itt a legaktívabban még mindig azok jártak el, akik a követ hengergették a bejárat elé. Ők legalább vártak valamiféle hatást (*kívülről* vagy *belülről* jövőt), amit így akartak elfojtani. És mégis, Jézus életére, tanítására, halálára és feltámadására kétezer éve folyamatosan reflektál az emberiség.

A szombati kötelező pihenőnap után az asszonyok merészkednek oda. Ők az elsők, akik szembe tudnak nézni a saját veszteségükkel, és az életet a praktikus oldalról gördítik tovább: el kell látni a testet. Sokszor ezek az apró, hétköznapi dolgok azok, amik mégis kimozdítanak minket a bénultságból, még akkor is, ha amit csinálunk, fölösleges és alapvetően hibás elképzelésen alapul, mint az asszonyok esetében is, hiszen a test nincs ott. Ebben én személy szerint, akárcsak a bibliai asszonyok, jó vagyok! Azt érzékelem, ami az orrom előtt van, és tolom a napokat anélkül, hogy elgondolkoznék az összefüggéseken, észrevenném, hogy hogyan találkozhatnék a mindig jelen lévő ember-arcú Istennel. Viszont reményem van, hogy ez mégis előrébb gördíthet, mint annak idején az asszonyokat!

Tudomásunk szerint az ember az egyetlen olyan lény e teremtett világban, aki az élet értelmét keresi. Én is ezt keresem. Régen és most élt átlagemberek, tanítványok, gondoskodó asszonyok, pap, katona, gazdag tanácsos, szülő, emberek az élet bármely területéről. Van, aki szerint nincs is értelme, van, aki részben megtalálta már azt. Ez a bibliai rész arra tanít, hogy nem a halottakat kell faggatni az élet értelméről. Nem a halott dolgokban kell életet találni. Akkor sem, ha berögzött szokásaink halott dolgokhoz vezetnek minket. Az üres sír a valós életben való jelenlétre tanít. A cselekvő, szolgáló, tanító, osztozást és békeesség hirdető Jézust nem lehet halott dolgokkal helyettesíteni.

Atyám, kérlek, lendíts ki a komfortzónámból, a rutincselekvéseimből, gondolataim önmagába forduló zártságából. Add, hogy én is észrevegyem, hogy a sír üres, hogy valós és élő dolgok felé kell fordítanom a figyelmemet, nem tárgyak, nem értelmetlen szokások, nem felesleges, jóléti dolgok, felszínes lájkok felé.

És köszönöm, hogy amikor úgy gondolnánk, nincs tovább, ott is van folytatás!

Garay Zsófia, Budapest